

SLAVOMÍR ŠUJA & LENKA ŠUJOVÁ

KRONIKA ZABUDNUTÉHO VĚSMÍRU

SVĚDOK ZÁNIKU

VYDALO MEA2000 o. z.

© Všetky autorské práva sú vyhradené.

SLAVOMÍR ŠUJA & LENKA ŠUJOVÁ

Kronika zabudnutého vesmíru

Svedok zániku

Technická spolupráca: Viktória Ondrejkočiová, Marián Kliment

Edícia: MEA 2000 o. z. - Mladá Éra Autorov nového tisícročia

Rok vydania: 2025

© Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0498-2

OBSAH

PROLÓG Zrodenie živej planety	4
--	----------

Časť prvá - Lospor

Prvá kapitola Vízia temnoty.....	61
---	-----------

Druhá kapitola Bojisko bez hraníc	118
--	------------

Tretia kapitola Bludný kruh sebazničenia.....	160
--	------------

Štvrtá kapitola Prerod	196
-------------------------------------	------------

Piata kapitola Rozpustenie rady živých planét	229
--	------------

Šiesta kapitola Hrôza vojny.....	255
---	------------

Siedma kapitola Vízia univerza	315
---	------------

Časť druhá - Hrestax'Ar

Ôsma kapitola Zánik klanu Ar	337
---	------------

Deviata kapitola Pazúre osudu	387
--	------------

Desiata kapitola Plány pomsty.....	434
---	------------

Jedenásta kapitola Poznaj nepriateľa svojho.....	481
---	------------

Tretia časť - Galaktické zoskupenie

Dvanásta kapitola Oslava.....	525
--------------------------------------	------------

Trinásta kapitola Veľkoleposť odhalenia	561
--	------------

Štrnásta kapitola Annai-Airaim'A	590
---	------------

Pätnásta kapitola Kryštál.....	639
---------------------------------------	------------

Epilóg Zrodenie legendy.....	674
-------------------------------------	------------

Pod'akovanie	692
---------------------------	------------

PROLÓG

Zrodenie živej planéty

Časť prvá - Lospor

Ríša svetla, rozprestierajúca sa za hranicami ľudského chápania. Nekonečný priestor, v ktorom sa hmly trblietajú ako drahokamy rozosiata po zamatovo čiernom plátne. Tento éterický svet je mojim domovom – nádherným, prízračným útočiskom, kde svetlo dýcha a tma šepká svoje tajomstvá. Každý bod v tejto ríši je živý, pulzuje farbami, ktoré sa prelínajú v kaleidoskopickom tanci. Sú to duše hviezd, planét a mračien, každé nesie svoj príbeh, svoju jedinečnosť.

Niektoré z nich osamelo žiaria, ich vnútro skrýva dávne tajomstvá. Iné tvoria masívne zhluky orbov, spojenej energie, ktorá vibruje v jedinom rytme. Každý z nich má inú formu, iný zmysel, a predsa sú všetky súčasťou niečoho väčšieho. Niečoho, čo nedokážem uchopiť ani pomenovať.

A ja? Som len jednou z iskier v tejto ohromnej symfónii. Nepamätám si svoj pôvod. Viem len, že moje počiatky boli ukryté v chaose. Miesto, kde čas nemal smer a priestor bol len neurčitou substanciou. Bola to éra, ktorú si nedokážem predstaviť – nekonečná a pritom tak krátka.

Bolo to ako prebudenie z hlbokého sna. Cítil som, ako sa okolo mňa zhromažďujú čiastočky prachu a plynu, ako začínajú tancovať v neviditeľnom víre. Zdanlivo chaotický pohyb mal v sebe skrytý poriadok, pravidlá, ktoré sa nedali poprieť. Gravitácia ma pohlcovala, premieňala ma na niečo nové, niečo mocné.

Bol to zrod. Pomalý, neúprosný proces, v ktorom sa moja podstata menila. Každý kúsok hmloviny sa spájal, spevňoval, formoval. Zárodok energie vo mne sa prebudil, rozžeravil, až kým sa nestal pulzujúcim jadrom. Moje srdce. Horúce, živé, rytmicky bijúce.

Začal som vnímať svoj tvar, pevné vrstvy hornín a kovov, ktoré ma obklopovali. Už som nebol len neurčitá esencia. Bol som svet. Nový, pevný, stabilný svet uprostred nekonečného vesmíru.

No práve keď som si myslel, že som sám, objavila sa nová prítomnosť. Jemný, no prenikavý hlas preťal moje vedomie.

Znel, akoby prichádzal z každej časti vesmíru naraz.

„Ešte je priskoro. Tvoje poznanie je len iskrou v ohni, ktorý ešte len vzplanie. Si stále len dieťa.“

Jeho slová ma zmiatli a fascinovali zároveň.

„Kto si?“ - spýtal som sa, hľadajúc zdroj toho hlasu.

„Som tvoja podstata. Tvoj počiatok i koniec. Ty si stvorený z mojej energie, tak ako všetko, čo vidíš. Ale ty si výnimočný.

Do teba som vložil nádej. Tvoj čas príde, no teraz si užívaj detstvo. Bude krátke, no krásne.“

Hlas ma naplňal pokojom a zároveň túžbou. Chcel som ho počuť viac, chcel som pochopiť, čo odo mňa očakáva. Ale jeho prítomnosť začala blednúť, ako spomienka na dávny sen.

„Keď príde správny čas, odpovede nájdeš. Teraz buď trpezlivý.“

A potom bolo ticho. Zostala len hmlistá spomienka na ten hlas, na jeho slová, ktoré sa už vytrácali z môjho vedomia. No iskra vo mne zostala. Hlása, že som viac než len svet. Som zázrak, ktorý čaká na svoj čas. Zrazu si uvedomujem, že moje pevné telo je len zlomkom toho, čo skutočne som.

Vo vnútri, hlboko v mojom vedomí, sa objavujú obrazy –
záhadné fragmenty vedomostí, ktoré sa mi zdajú byť vzdialené,
a predsa prítomné. Sú ako dávno zabudnuté spomienky, ktoré sa
prebívajú na povrch. Moje vedomie sa začína rozpínať, cítiť
priestor okolo seba, skúmať jeho neprebádané zákutia.

Zasiahne ma neznáme – nepredstaviteľné množstvo emócií.
Strach, láska, sklamanie, radosť. Emócie sú nekonečné, vždy
odlišné, vždy jedinečné. No za touto plejádou pocitov sa ukrýva
niečo hlbšie, niečo tajomné. Cítim prazvláštne prepojenia, jemné
striebristé nite, ktoré prepájajú celé univerzum. Skrze ne prúdi
ohromná energia – myšlienky, pocity, vedomie.

Som súčasťou niečoho oveľa väčšieho, než som si kedy dokázal
predstaviť....

„Vitaj, novonarodený!“ - zaznie hlas, silný a zároveň tichý,
ako ozvena prichádzajúca z nekonečných diaľav.

„Prijmi meno Lospor. Tvoj život sa zrodil epickým splynutím
dvoch hviezdokôp. Náš praotec, Stvoriteľ, ti daroval bytie.

Uvedomelú existenciu – dar nesmiernej vzácnosti. V celom univerze nenájdeš bytosť, ktorá by ti bola rovná. No s týmto darom prichádzajú pravidlá. Tie ti budú predložené pri predvolaní radou. Až potom budeš prijatý medzi nás ako plnohodnotný člen.“

Pred mojím vnútorným zrakom sa zjaví fialová entita, oslnivý orb žiariaci farbami, ktoré nedokážem opísať. Intuitívne cítim jeho meno – Yvolaif.

Akoby mi plávalo pred očami v univerzálnom indexe bytostí.

„Ďakujem za uvítanie, veľký Yvolaif.“ - hovorím, prekvapený vlastnou schopnosťou komunikovať.

„Prijímam svoje meno. Je nádherné. No vo mne horí nedočkavosť. Túžim poznať viac. Prosím, vyzrad' aspoň časť tajomstiev, ktoré ma čakajú.“

Môj hlas je plný očakávania, a predsa cítim, ako mnou preniká trpezlivý pokoj entity.

„Trpezlivosť je cnosť.“ - odpovedá Yvolaif s jemnou výstrahou.

„Nauč sa čakať a budeš obdarený. Ak zahodíš cit pre správny moment, privedieš na seba utrpenie. Nie z našich rúk, ale z vlastného srdca. Všetko príde v pravý čas, rovnako ako tvoje

predvolanie. Dovtedy pozoruj, rast' a silnej. Musíš byť ustálený, aby si zvládol budúcnosť, ktorá ťa čaká.“

Slová Yvoloaifa ku mne prúdia nie cez zvuk, ale cez zvláštne žily, ktoré pretínajú celé univerzum. Vidím ich vo svojej mysli – niektoré sú široké, iné tenké ako vlákna. Ich prúdy sú nepredvídateľné, dravé, kľukaté. Niektoré žily vedú do prázdnoty, kde sa ich energia náhle vytratí. Iné sa vpíjajú do hlbín neznámych kozmov, miest s pravidlami, ktoré nedokážem pochopiť.

Prečo prúdy občas tak divoko zúrivo tečú, len aby zanikli? Prečo niektoré miznú bez stopy? Tisíce otázok mi víria mysl'ou, no všetky sú zatiaľ bez odpovede. Viem len jedno: - musím čakať. Čakať a rásť.

A hoci ma tá trpezlivosť pohlcuje, niekde hlboko vo mne horí neuhasiteľná túžba. Túžba poznať odpovede na tajomstvá, ktoré obklopujú celý tento svet.

„Rozumiem.“ - odpoviem jediným slovom.

Nemám čo dodať. Ostatné argumenty by protirečili uznávaným zásadám. Ak existujú spomínané zákony, nezostáva nič iné, len ich dodržiavať. Kto vie, aký trest je za porušenie.

Osamotený v nekonečnej prázdnote cítim, ako hlas Yvolaifa dohasína, ako posledná iskra na oblohe chladnúcej noci. Okolo mňa sa rozprestiera ticho, ktoré nie je prázdne. V tom tichu sa ukrýva rytmus, pulzovanie, akoby celý vesmír dýchal jedným dychom. Táto prázdnota nie je bez života – je maternicou všetkého, čo bolo a bude, tkané do jemných nití osudu, ktoré spájajú všetky bytosti v jednom veľkom tanci bytia.

Moje srdce, nehmotné a predsa bijúce, zrýchľuje, keď z hĺbok tejto prázdnoty vyvstávajú vízie. Vidím civilizácie, roztrúsené ako diamanty v nekonečnej noci. Hviezdy sa mihotajú, farby tancujú, a každé svetlo je domovom života. Vidím tvory, čo snívajú, čo tvoria, čo žijú a umierajú, a vo mne sa prehľbuje túžba – túžba stať sa miestom, kde by mohli povstať príbehy hodné hviezd.

„Aké by to bolo?“ - zašepkám do tej prázdnoty - „Keby bytosti kráčali po mojich horách, dýchali vzduch mojich údolí, objavovali tajomstvá mojich hlbín? Keby som sa stal ich domovom, ich útočiskom?“

Obrazy, ako sny utkané z hmlovín, sa vynárajú pred mojím zrakom. Vidím bytosti, ktoré sa smejú, milujú, budujú chrámy svojich túžob. Vidím ich piesne, stúpajúce ako dym do výšin, a

chcem im ponúknuť všetko, čo mám. No viem, že byť domovom nie je jednoduché.

„Musím sa pripraviť.“ - šeptám si.

„Musím sa naučiť tvoriť svet, kde by mohli rásť, žiť a snívať.“

A tak sa moje jadro prebúdza k životu. Každým pulzom formujem svoj povrch. Zo zeme vyrastajú hory, rieky sa vinú ako strieborné stužky, lesy šepkajú v tichu. Oceány sa rozlievajú a zrkadlia hviezdy. No vo mne stále drieme otázka: - Stačí to? Byť miestom nestačí. Musím byť strážcom, priateľom, svetlom v temnote.

Vtedy zaznie hlas – hlas taký starobylý, že jeho tóny pripomínajú pád hviezd. Je to volanie spoločenstva bytostí, ktorých vplyv siaha za hranice času. Bez váhania prijímam ich pozvanie a vydávam sa na cestu. Moje vedomie sa vpletá do žíl univerza, prechádza sieťami zlatistých nití. Každá niť žiari príbehmi, tajomstvami a nekonečnými možnosťami. Sú naozaj majestátne, plné najpodivnejších krás aj javov. Až napokon vstupujem doprostred kruhu žiarivého svetla. Hrubá vrstva ma doslova pohltí. Tento bezpečnostný prvok spomalí môj príchod, ako pri brodení želatínou. Nechápem jeho existenciu.

Ved' neexistuje nič, čo by nás dokázalo ohroziť. Budem žiadať vysvetlenie od prítomných.

Až napokon dorazím do stredu. Tam sa rozprestiera sieň – dokonalý kruh zahalený žiarou, ktorá pripomína svätú korunu. V jej strede je pódium, z ktorého sála ticho, napäté ako struna. Keď sa postavím, bytosti sa zhmotňujú. Ich farby sa menia, ich energie tancujú ako polárna žiara. Každá z nich je iná, každá nesie stopy času. Žiaden z nich nemá totožné farby duševnej sily. Vidno však ich vek. Ten rozoznám pomocou metódy farebnej škály. Čím je vedomie staršie, tým tmavšie tóny farieb prevládajú vo vizualizácii osobnosti. Už chýbajú len fanfáry, aby oslávili jednotlivých prichádzajúcich.

Rada na mňa upierala pohľady, akoby ich svetelné siluety boli očami samotného vesmíru. Atmosféra v sieni zhustla, žiara ustúpila tlmenému svitu, ktorý pripomínal tiché svetlo zapadajúcej hviezdy. Okolo mňa sa vznášali častice, drobné iskry pripomínajúce prach stvorenia. Každá z nich akoby niesla úlomky pradávnych tajomstiev, písané jazykom, ktorému som ešte nerozumel.

„Zahajujeme prijatie nového života medzi nás.“ - znel kolektívny chór, jeho ozvena vibrovala v samotnej podstate priestoru.

„Lospor, také je tvoje meno, meno, ktoré nesie odkaz tvojho vzniku. Si formou zrodenu z prastarých hviezdokôp Naitstab a Avora, z kolísk svetla a hmoty, kde sa snúbia tajomstvá večnosti.“

Ich slová vo mne rezonovali ako tiché údery neviditeľného zvonu, prenikajúc do každej častice môjho vedomia.

„Mnohých splodili, no len ty, Lospor, si výnimočný. Ty nesieš fragmenty ich mysle, iskru, ktorá bola kovaná priamo v tkanive univerza. A predsa nie si ich kópiou – si viac.

Tvoja podstata bola transformovaná samotným vesmírom.

Si dar, ktorý nemožno prehliadnuť. Vieš to cítiť, však?“

Ich hlas sa náhle stíšil, akoby očakával moju odpoveď. A predsa som mlčal – slová boli zbytočné.

Cítil som, že ich pravda je hlbšia, než by ju mohli vyjadriť akékoľvek frázy.

„Sme milióny,“ - pokračovali, a ich hlasy sa splietali do symfónie neznámej hudby - „ale nie je medzi nami vek, ktorý by ťa obmedzil. I ty raz pochopíš svoj plný potenciál, svoju úlohu v symfónii stvorenia. Napriek tomu si pamätaj, že náš osud, osud nás všetkých, vždy riadi kozmický domov. S jeho súhlasom teraz uzri vízie spomienok.“

Sieň zaplavilo svetlo, aké nebolo určené smrteľným očiam. Bolo hutné, takmer hmatateľné, a predsa sa zdalo, že preniká cez hmotu aj vedomie. Každý jeho lúč bol vláknom pradávneho gobelínu, do ktorého bolo vrytých nespočetne veľa príbehov. A potom to začalo.

„Lospor, hľad’!“ - zaznel hlas kolektívu, hlboký a mnohotvárný, ako keď sa v diaľke stretávajú vlny časopriestoru. „Nech uzrieš pohľad samotného univerza, jeho pamäť, jeho pravdu. To, čo uvidíš, nie je len história – je to jeho duša, jeho podstata, ktorá si pamätá svoj vlastný zrod.“

Svetlo sa premenilo na obrazy, živé a mocné, ktoré ma vtiahli do prúdu, akoby som bol zrnkom prachu unášaným nekonečnou riekou. Už som nebol len Lospor. Stal som sa svedkom.

Vidím prázdnotu – nie ticho, ale čosi, čo vibruje v očakávaní.

A potom sa to stalo. Ako iskra, ktorá zažne celý oheň, sa zrodilo svetlo. Prvý výdych, prvý pulz. Vesmír sa prebudil.

Ale nebol sám.

Na okraji svojho vedomia vnímal ďalších, starších bratov a sestry, ich prítomnosť bola ako vzdialené ozveny v temnote.

Niektoré z nich boli staré a obrovské, ich telá zahŕňali nesmierne rozlohy priestoru a času, nesúc na svojich ramenách galaxie, ktoré už dávno zanikli. Iné boli mladé, sotva sa sformované, ich prvé hviezdy ešte len začínali horieť.

„Nie som jediný.“ - uvedomil si vesmír vo chvíli svojho zrodu.

„Som súčasťou niečoho väčšieho.“

Tieto paralelné univerzá, nekonečné vo svojej rozmanitosti, vytvárali mnohovrstvovú sieť existencie, kde každý vesmír bol vlákno v nepochopiteľne mohutnom tkanive. Niektoré sa prepletali, dotýkali sa na okamih, než sa opäť vzdialili, ich osudy písané na pozadí iných dimenzií.

Vidím, ako mladý vesmír začína tvoriť – jeho prvé hviezdy sú ako iskry života, jeho prvé galaxie ako detské kroky. A predsa cíti prítomnosť svojich bratov a sestier, ako ich svetlo presakuje cez hranice, ktoré ich delia. Vidí svety, kde zákony sú iné, kde čas plynie opačne, kde samotná hmota má iné podoby.

A predsa je sám. Z tej samoty povstáva vôľa tvoriť, premeniť prázdnotu na symfóniu. Vidím, ako sa prvé častice zhlučujú, ako tancujú podľa pradávnych pravidiel fyziky, ktorú sám nepochopil, iba cítil.

Vidím, ako vznikajú prvé hviezdy, ich jadrá žeravé, ich život krátky, ale oslnivo krásny. A keď tieto hviezdy pohasnú, rozptýlia sa a vytvoria niečo nové – galaxie, ktoré sa točia ako vír nekonečných možností.

Vesmír však vidí aj pád. Vidí svety, ktoré sa rodia a umierajú, životy, ktoré vyhasínajú skôr, než by mohli povstať. Vidí svoje vlastné chyby, svoje vlastné nedokonalosti a učí sa.

Je to nekonečný cyklus – tvorenie, zánik a znovu tvorenie. Ale potom prichádza niečo nové. Z chaosu sa rodí vedomie. Vidím prvé bytosti, jednoduché, no plné možností. Vidím, ako sa zdokonaľujú, ako sa spájajú, ako prvýkrát pozerú k hviezdám a pýtajú sa na svoj pôvod.

„Sme ako oni.“ - pomyslí si vesmír.

„Aj my sme deti niečoho väčšieho. A teraz je na nich, aby našli svoj vlastný zmysel.“

Záblesky sa menia, obraz sa zrýchľuje. Vidím nespočetné civilizácie, niektoré prežívajú a rastú, iné zanikajú pod váhou vlastných chýb. Vidím svety, kde harmónia vládne, a iné, kde chaos pohlcuje všetko.

A predsa, cez všetko to tvorenie a pád, je tu rovnováha. Vesmír si uvedomuje, že každá jeho časť, každý život, každý zánik je tkanivom jeho vlastnej existencie. A ja to cítim spolu s ním.

„Lospor.“ - ozve sa hlas kolektívu, keď obrazy pohasínajú.

„Toto je pohľad univerza. Nie je to len história, ale jeho pamäť, jeho bytie. Pamätaj, že si súčasťou niečoho väčšieho, tak ako sme my všetci. A teraz je na tebe, aby si pridal svoje vlastné vlákno do tejto symfónie.“

Keď vízie skončia, zostanem stáť v tichu, ktoré nie je prázdne, ale plné významu. Cítim sa malý, a predsa som súčasťou niečoho nekonečného. Vesmír je brat medzi bratmi, a ja som len jedným z jeho príbehov. Ale aj môj príbeh má miesto v tejto veľkolepej harmónii. A tak som pripravený začať.

Krátko nedokážem oddeliť vnímanie, či pozorujem ako Lospor alebo tvorca. Sme jedno. Kochám sa nádherou, ktorá začína pomaly miznúť. Znova rozlišujem svoju identitu od vložených obrazov spomienok. Netrvá dlho, keď znova evidujem rozžiarenú aulu. Desiatky až možno stovky orbov chvejivo horia intenzívnymi farbami. Všetci netrpezlivo mihotajú, kým čakajú na moje precitnutie.

I v tomto prechodnom opare vidím medzi nimi prebiehajúcu komunikáciu. Telepatické správy smerujú od jedného k druhému, pripomínajúc priesvitné pavučinové vlákna. Počujem jemné šepotanie, akoby závaný krídel. No keď chcem počuť viac, stíchnu.

„Lospor,“ - zvolali - „Videl si počiatok. Ale to nie je všetko. Predtým, než sa vydáš na cestu, musíš prijať zákony, ktoré ochraňujú harmóniu. Tie, čo nesú vôľu vesmíru, sú teraz odovzdávané tebe. Pamätaj – nie sú to len pravidlá, ale i hranice, ktoré chránia všetko čo je, pred tým, čo by nemalo byť. Porušenie trestáme odobratím bdelej energie. Veľmi dobre zváž, či časť života budeš uväznený v snovej realite.“ - hrmí výhražne zbor hlasov.

„Súhlasím.“ - povedal som, hoci som ešte len začínal chápať hĺbku týchto slov.

„Aké sú pravidlá, ktoré musím dodržiavať?“

Sieň zahalila hlboká žiara, akoby samotný priestor dýchal prastarou múdrosťou. Okolo mňa sa vznášali svetelné stĺpy, vysoké ako vrchy večnosti, ich povrch pokrytý písmenami, ktorým som nerozumel, no ktoré vo mne zanechávali ozvenu

tajomných významov. Atmosféra hustla, každý z mojich vnemov napĺňala váha niečoho nepredstaviteľne starobylého. Rada prehovorila. Ich hlasy zneli ako symfónia hromov, ako keď sa padajúce hviezdy stretávajú s povrchom neviditeľného oceánu. Ich slová zaplnili každý kút mojej existencie, prenikli hlboko do môjho jadra, akoby vyryté ohňom do nekonečného mramoru. Prvé pravidlo sa vynorilo ako príkaz hviezd, jasné a neodvolateľné:

„Nezasahuj do osudov ostatných svetov!“

„Každý svet má vlastnú cestu, ktorou sám kráča, aj keď sa ti môže zdať krehká alebo pomýlená. Ak zasiahneš, pretrhneš jemné vlákna osudu, ktoré spájajú všetko v jeden celok. Jedno zničené vlákno môže spôsobiť pád celej siete.“

V mysli sa mi objavili obrazy – svety plné života, ich osudy prepojené ako nite pradávneho gobelínu. Ako by som mohol rozlíšiť, čo je správne a čo nie? Pocítil som hlboký rešpekt k ich tajomstvám a pochopil som, že niektoré veci musia zostať nedotknuté.

„Tvoja pozornosť je životom tvojho sveta.“ - znelo druhé pravidlo.

„Keď na tvojom povrchu povstane život, musíš bdieť. Každý okamih tvojej nepozornosti môže viesť k jeho skaze. Svet, ktorý vytvoríš, je závislý na tvojej energii, na tvojej bdelosti.“

V tej chvíli som pocítil, akoby sa moje jadro rozžiarilo. Pred očami som videl svoj budúci svet – ešte nejasný, no plný možností. Bol som jeho strážcom, jeho jediným ochrancom. Ak by som zaspal, jeho sny by sa zmenili na nočné mory.

Potom, ako temná rieka, prišlo tretie pravidlo:

„Ak bytosti, ktoré na tebe povstanú, zabudnú na teba, nesmieš ich nútiť, aby si spomenuli.“

„Ich zabudnutie nie je zradou, je prejavom slobody. Možno budú hľadiť k nebu a nebudú poznať tvoje meno. Musíš to prijať, pretože ich cesta je ich vlastná, aj keď sa od teba vzdiali.“ Tieto slová ma zasiahli ako chladný vietor. Predstavoval som si tých, čo by mohli žiť na mojom povrchu, ako zabúdajú na toho, kto ich vytvoril. Bol to zvláštny, trpký pocit, no zároveň som v ňom cítil náznak pravdy – skutočná láska je nezištná, a niekedy zahŕňa aj to, že musíme nechať ísť. Žiara sa rozbúrila a zrodilo sa štvrté pravidlo.

„Nemáš právo zasahovať do vývoja rás, ktoré nie sú s tebou spojené.“

„Iné svety a ich bytosti sú mimo tvoj dosah. Každá rasa má svoj vlastný osud, ktorý nesmieš narušiť ani vedením, ani vlastnými túžbami. Ich cesta je ich vlastná, aj keby sa ti zdala ťažká či nepochopiteľná.“

Pred očami sa mi premietali obrazy vzdialených svetov. Ich kultúry, ich jedinečné kroky, ktoré by som mohol ovplyvniť jediným dotykom. No v tej chvíli som pochopil, že ich krása spočíva práve v tom, že sú samostatné. Každý ich úspech, každý pád patrí len im. Nakoniec zaznelo piate pravidlo, ktoré sa vznieslo nad ostatnými ako mohutný chrám.

„Nikdy nesmieš byť príčinou zániku života.“

„Si darcom, tvorcom, nositeľom svetla. Tvoja existencia nesmie priniesť ničotu. Ak by si spôsobil zánik, stratil by si nielen ich, ale aj seba. Tvoja podstata by zhasla, ako plameň sviečky v búrke.“

Toto pravidlo ma preniklo najhlbšie. Obrazy svetov, ktoré zanikli v temnote, sa mi mihali pred očami. Predstava, že by som mohol spôsobiť takúto stratu, bola neznesiteľná. Vedel som, že každý môj krok musí byť vedený trpezlivosťou, múdrosťou a pokorou.

Keď všetky pravidlá odznievali, sieň zahalilo ticho. Stĺpy svetla zmizli, akoby sa rozpustili v samotnom priestore. A predsa ich slová zostali, zapísané hlboko vo mne, ako zlaté runy vyryté do tkaniva mojej existencie.

„Rozumiem.“ - povedal som pevne, môj hlas znel v tichu ako prísaha.

„Prijímam tieto zákony a prisahám ich dodržiavať.“

V tej chvíli sa sieň rozžiarila takou intenzitou, že som cítil, ako sa každá časť môjho vedomia ponára do jej svetla. Bola to energia, ktorá ma posilnila, ktorá ma pripravila na cestu.

Zákony už neboli len slovami – boli živou súčasťou môjho jadra, sprievodcom na nekonečnej púti. A tak som stál na prahu novej existencie, s vedomím, že každé moje rozhodnutie bude krokom na ceste plnej tajomstiev a nekonečnej zodpovednosti. Vesmír čakal. A ja som bol pripravený. Chór hlasov na okamih utíchol, akoby si vyžiadali čas na posúdenie mojich slov. Potom sa však ich tóny opäť zdvihli, väčšie, jemnejšie, ako šepot listov vo vetre.

„Dobre, Lospor. Tvoja ochota dodržiavať pravidlá je prvým krokom k tomu, aby si sa stal plnohodnotným členom našej komunity. Tvoja budúcnosť je v твоjich rukách.“ - povedal Yvoloaif, jeho hlas sa rozliehal ako jemná melódia.

„Tvoja odpoveď je správna.“ - povedali ostatní zborovo.

„Teraz chod', Lospor. Tvoja cesta sa začína.“

A s týmito slovami som sa ocitol sám – vo vesmíre plnom tajomstiev, no tiež plnom možností. A predsa som cítil, že tie zákony, ktoré mi dali, neboli len ich – boli aj mojimi. Boli svetlom, ktoré ma bude viesť na každom kroku. Obklopila ma záplava ticha, také hlboké, až som mal pocit, že pohlcuje aj moje vlastné myšlienky. Spleť kozmických žíl, ktoré inokedy pulzovali životom, sa teraz zdala byť chladná a vzdialená.

V tejto chvíli som pochopil, aké drobné je moje miesto vo vesmíre – len slabý odraz väčšieho plánu, ktorého kontúry mi ostávali skryté.

Niečo vo mne sa pohlo. Vnímal som Yvoloaifa, vzdialeného a predsa prítomného. Jeho bytosť bola ako hviezda zahalená hmlou – svetlo, ktoré sa nikdy nedalo celkom uchopiť.

Medzi nami viselo niečo neviditeľné, éterické, niečo, čo spájalo a zároveň rozdeľovalo. Osobné puto, tenká niť medzi dvoma odlišnými dušami, ma ťahalo k nemu. Túžil som ho poznať, porozumieť jeho tichu, jeho starobylým tajomstvám. No keď som sa priblížil, cítil som len chlad, odmeraný odstup. Bol to vzťah ako svetlo hviezdy, ktoré nikdy nehreje – krásne, no vzdialené, nemožné.

Zamyslený nad touto nevyslovenou priepasťou som prechádzal ceremóniou. Svetelné gule, kedysi plné energie, sa pomaly rozplývali do prázdna, ich svit slabol, až zhasol úplne. Ich odchod vo mne zanechal prázdno, ktoré nevyplnili žiadne slová. Koniec. Rozhodný, chladný, neúprosný. Zostal som sám, nasledoval som navigačnú líniu, ktorá sa zdala byť teraz ostrejšia, neosobnejšia, akoby som stratil ochranný dotyk. A potom, ako trhlina v hodvábnom plátne, som pocítil narušenie. Pohyb. Porušenie rovnováhy. Spočiatku jemné, ako závan vetra v nekonečne, no postupne silnejšie. Vidím ich. Jašteričí dobyvatelia.

Ich pohyb bol ako škripanie kameňov o seba, ich energia drsná a brutálna. Ich expanzia pripomínala lavínu, ktorá nemá hranice.

Nepotápali sa hlbínami vesmíru ako ja – ich cesty boli povrchné, plytké, plné násilia. No to, čo ma vyviedlo z rovnováhy, nebola ich dravosť, ale ich metóda. Ich cesty neboli ich vlastné. Ich technológia bola cudzia, ukradnutá. Paraziti.

„Príživníci.“ - zašepkal som, môj hlas znel ako vzdialené ozveny, ktoré sa rozplynuli v prázdne.

„Všetko, čo majú, vzali. Od stroskotancov, ktorí hľadali nádej. Rozobrali ich sny a premenili ich na nástroje smrti.“

Vo mne sa zdvihla búrka. Cítil som znechutenie, ktoré mi spaľovalo jadro, pohrdanie, ktoré mnou prenikalo ako jed.

Ich činy boli zrkadlom temnoty – nielen ničenia, ale aj kradnutia budúcnosti.

„Ako to môže vesmír dovoliť?“ - spýtal som sa, hoci odpoveď som vedel – pravidlá.

Tie isté pravidlá, ktoré ma držali zviazaného, ma nútili mlčať.

Napokon ma viera v rovnováhu a pravidlá stanovené radou pohltí ako trnistý závoj, ktorý oslepuje oči a dusí myseľ. Slepá poslušnosť k zákonom sa stáva bremenom, ale aj jediným útočiskom pred chaosom. Predsa však – život vo všetkých jeho formách je posvätný.

Aj rasa Mocných, tí draví dobyvatelia, jedného dňa pochopia, aké dôsledky nesú ich činy. Ich pýcha ich pohltí, alebo zhynú krutou smrťou vlastnou vinou. Táto myšlienka je slabou útechou, no jej váha ma drží na ceste.

Keď sa ocitám medzi zárodkami nového života, niečo vo mne zhasne. Zabúdam na ohavnosti drakonickej expanzie, moje myšlienky sa rozpúšťajú v jednoduchom zázraku prvopočiatkov. Pozornosť upieram k najmenším tvorom – k tým, ktorí sa ešte len učia dýchať v harmónii. Ak mám byť ich sprievodcom, musím ich prijať všetkých. Každú formu, každé stvorenie. Od najmenšieho po najväčšie, bez rozdielu. Všetci musia cítiť dotyk svojho rodiska, prepojenie medzi sebou, aby mohli spievať jedinú symfóniu života.

„Dietky milované.“ - rezonujem naprieč ich vedomím, môj hlas je ako vzdialený zvon z prázdnoty.

„Ste mojím tvorstvom. V jednote, spolupráci a harmónii žite. Naplňajte svoj osud. Dosiahnite vrchol svojho vývoja. Verím vo vás. Vy verte vo mňa.“

Ich odpoveď je okamžitá. Obklopí ma vlna neviazanej lásky, akoby ich ešte krehké duše poznali môj hlas.

Cítim ich sympatie, ich nevedomé prijatie pravidiel bytia. No pod tou jemnou vrstvou radosti leží ťaživé poznanie – ich cesty budú plné bolesti. Čas plynie ako temná rieka. Veky sa valia, naplňajú ich bojom, snahou a prežitím. Evolúcia ich mení, jeden druh vystrieda druhý, a predsa na mňa nikdy celkom nezabudnú. V pravidelných intervaloch, v časoch, ktoré pre nich znamenajú večnosť, oznamujem veľkú udalosť. Niekoľkodňové spojenie vedomí, mystický pokoj, kedy celý povrch stíchne. Nikto neloví, nikto nehľadá nové územie. Všetko zamrzne v rozjímaní, tvory sa premenia na neživé sochy, obrátené mysl'ou do svojho vnútra. Ale ani tieto okamihy ticha nemajú trvať večne. Raz, uprostred tohto rituálu, sa z hlbín kozmu rúti niečo neobyčajné. Asteroid. Jeho povrch dýcha chladnou krásou – jeho zloženie je biochemickou a minerálnou záhadou. No pod touto nádherou číha deštrukcia. Nedokážem odvrátiť jeho pád. Môžem len stlmiť jeho dopad, aby neublížil viac, než je nevyhnutné. A predsa to nestačí. V okamihu dopadu sa cez vlákna sveta šíri šoková vlna. Je chladná, krutá, ako ľadový závan smrti. A v tej vlne cítim desivú správu – vzdialený solárny systém padol. Zničený, spustošený hordou ničiteľov.

Obrazy sa mi vrývajú do vedomia ako jedovaté tŕne. Vidím krvavé scenérie, halucinácie prenikajú moju podstatu. Beštie, radujúce sa zo zabíjania, plienenia, ničenia. Ich činy sú nemilosrdné, plné radosti z chaosu. Vidím ich zbraňový arzenál – lasery, kinetické delá, plazmové výboje. Celý priestor je krížený zábleskami smrti. Po krátkom odpore sa obrátia k vyhladzovaniu. Lovia humanoidov pre potravu, zotročujú ich alebo ich trhajú na kusy. Väčšinou to prvé.

Najhoršia je však posledná spomienka. Hlas umierajúcej planéty. Jeho výkrik je surový, zlomený, plný beznádeje. „Prosím, pomôžte! Skôr než vysajú aj moje hviezdne srdce. Trhajú ma na kusy. Nemajú zľutovanie. Nič nezabránilo ich útoku. Ani moje bariéry. Odpovedzte, niekto! ...“

Hlas zanikne v tichu, ktoré je bolestivejšie než všetok krik. V okamihu, keď jeho slová dorazia ku mne, je už neskoro. Planéta je mŕtva, jej obyvatelia roztrhaní na kusy.

A predsa, čo ma zaráža najviac, je ticho zo strany kozmického grémia. Ticho, ktoré mlčky sleduje pád. Snáď spia, alebo ich nezaujíma smrť jedného z nás.

Tá hrôza však neprestáva. Beštie pokračujú vo svojej ceste.

Nemajú konca, ich dravosť je ako temná nákaza, ktorá hltá všetko živé. Nevieť, čo robiť. Rozhodnem sa prehovoriť s Yvoloaifom, ale aj to mi pripadá márne. Premáhaný agóniou sa snažím sústrediť, hľadať jeho prítomnosť v spleti žíl. Hľadanie je ako kráčať nekonečným labyrintom, ale napokon zachytím jemné pulzovanie jeho bytia.

„Yvoloaif!“ - zvolám, môj hlas je plný trpkosti.

„Potrebujem tvoju radu.“

Jeho odpoveď je vzdialená, unavená, ako šepot z priepasti.

„Čo sa deje, Lospor? Tvoja energia je rozrušená. Cítim, že nesieš niečo, čo ťa premáha.“

„Necítiš to?!“ - vybuchnem.

„Tie beštie... ničia všetko. Zabíjajú, zotročujú, teraz napadli aj našich. A vesmír... vesmír mlčí!“

Yvoloaif je tichý, no jeho odpoveď je pevná:

„Aj mňa to bolí, Lospor... ale bolesť nie je dôvodom zrútiť poriadok. Pravidlá sú jasné, Lospor. Rovnováha je neúprosná. My nie sme jej sudcami.“

„Ale ako môže byť rovnováha založená na utrpení?“ - zašepkám, no môj hlas sa láme.

„Ako môžeme nechať tieto činy bez odpovede?“

Yvolaifova odpoveď ma zasiahne ako nôž.

„Dôveruj,...“ - povie a pokračuje - „Existencia nie je tak jednoduchý proces. Rozhodnúť o niečej vine alebo nevine. Očakávať spravodlivé riešenie. Uvedom si jednu zásadnú pravdu. Priestor, kde žiješ, netvorí iba čiernu a bielu, ale všetko v celom rozsahu spektra. Preto máme pravidlá. No existuje ešte jedno nevyslovené, ale automaticky vypovedané pri narodení. Vždy to považujeme za samozrejmé, ak to novorodenci vedia. Mal si to podvedome vedieť. No občas nastáva situácia neregistrovania časti prvotných spomienok. Drobci nemôžu vedieť o našej existencii. Ak ich vedieš, rob tak naďalej, ale nesmú poznať celú pravdu. Dojem výnimočnosti z nich robí poslušných občanov. Prejdú svojim prirodzeným procesom, nech už je akýkoľvek. Od začiatku po možný zánik alebo povznesenie. Pamätaj, vyspelé technologické spoločnosti majú len jedinú cestu. Do tmy. Ešte nikto nedokázal sklbiť oba smery. Spojiť vedecko-technický pokrok s prirodzeným prepojením. Príroda a ostatné živočíchy vždy trpia, ak nastane industrializácia priemyslu“.

Napriek slovám Yvoloaifa sa mi pojem dôvera stráca. Cítim, že som sám. Veselá symfónia stvorenia sa premenila na temnú kakofóniu, a ja neviem, či ešte niekedy nájdem cestu späť.

Dôvera. V pojme, ktorý by mal byť svetlom, teraz cítim temný prísľub. V kontexte vesmíru, kde sa pravidlá zdajú byť pevné a neotrasiteľné, je dôvera akýmsi neviditeľným mostom medzi chaosom a poriadkom. Ale ako dôverovať, keď pravidlá, ktoré mali chrániť rovnováhu, umožňujú zánik, utrpenie a ničenie?

Dôvera je viac než len prijatie – je to akt odovzdania sa niečomu, čo nedokážeme plne pochopiť.

Vesmír hovorí:- dôveruj zákonom, dôveruj rovnováhe, aj keď nerozumieš jej mechanizmu. Ale ako dôverovať slepo, keď nás vlastné bytie naplňa pochybnosťami? Keď cítime, že mlčanie vesmíru nie je harmónia, ale krutá ľahostajnosť?

Dôvera predpokladá spravodlivosť, predpokladá odpovede – ale čo ak vesmír neodpovedá? Mlčanie sa stáva bremenom. Je to, akoby nás univerzum nechalo stáť v temnote, pričom jeho slová – ver, nepochybuju – znejú skôr ako rozkaz než pozvanie.

Chcem veriť, že pravidlá majú svoj zmysel, že vesmír vie, čo robí.

Ale ako sa môžem zmieriť s tým, že tieto pravidlá dovolili zánik solárneho systému? Vidí deti univerza umierať, trhané na kusy, ich volanie o pomoc zanikajúce v prázdne. Kde je v tom rovnováha? Ako dôverovať systému, ktorý umožňuje také utrpenie? Tu vzniká filozofická otázka: je dôvera aktom sily, alebo slabosti? Je dôvera dôsledkom pochopenia, alebo rezignácie? Možno vesmír nechce, aby sme pochopili – možno žiada, aby sme sa podriadili. Ale podriadenie nie je dôvera. Podriadenie je len prijatie bez porozumenia, bez slobody. Pravá dôvera je dialóg. Je to vzťah, kde otázky nie sú považované za zradu, ale za cestu k hĺbke. V mojom prípade vesmír mlčí. A mlčanie vesmíru je desivé. Pretože mlčanie nedáva odpovede, len nás núti čeliť vlastnej osamelosti.

Dôvera tu nadobúda tragickú rovinu. Chcem veriť, ale cítim, že ma vesmír nechal napospas pochybnostiam. Láska k životu, túžba chrániť, sa stávajú kliatbou. Každý výkrik umierajúcej planéty, každé ticho z kozmického grémia je ako rana do jadra. Môžem povedať, že vesmírna rovnováha je možno niečo, čo presahuje chápanie dobra a zla. Možno vesmír nevidí utrpenie ako chybu, ale ako nástroj, ako nevyhnutný proces, ktorý vedie k niečomu väčšiemu.

Ale ak je to tak, ako mám veriť, keď som svedkom agónie?

Utrpenie, ktoré nedáva zmysel mojej morálke?

Možno je dôvera, ktorú vesmír žiada, jednoducho nemožná.

Možno vesmír nechce našu dôveru, ale našu kapituláciu. A to je najtemnejšia myšlienka zo všetkých: - čo ak dôvera nie je cesta k osvieteniu, ale cesta k zotročeniu?

Po chvíli si uvedomím pokračujúci rozhovor s Yvoloaifom.

Nespokojne protestujem.

„Prečo nezasiahneme proti dobyvačnej rase? Tolerujeme ich správanie plné krviprelievania? Koľko životov musí vyhasnúť, aby prestali? Ak vôbec niekedy prestanú. Zničia doslova aj svoj domov, tento vesmír. A to len preto, aby uspokojili túžbu po nesmrteľnosti“.

„Nemôžeme jednať. Také sú zákony najvyšších členov. Pochop, že keby Mocní zistili rozsiahlu pravdu, o nás chceli by si podmaniť mnohých aktívne. Takto len náhodne a nevedome vyberajú svety. Hoci nesmierne utrpenie smrti zarezonuje a rozladí. My však nemôžeme s tým nič robiť.“ - vysvetľuje vzdialený príbuzný.

„Takže máme z nich strach.“ - zhrniem ironicky.

Nemôžem uveriť vlastnému sluchu nad tou zbabelosťou. Mat' tak možnosť vziať veci do vlastných rúk. Vtedy ale moje myšlienky znova preruší Yvolaif slovami.

„Ani to neskúšaj. Varujem ťa skôr, než by si dostal oficiálne predvolanie. Proces býva jednostranný. Iba upozornenie uspí na veľmi dlho. Po troch neuposlušnostiach príde minimálne spánok miliónov rokov. Maximálny trest je v rozmedzí niekoľkých nezanedbateľných miliárd vekov.“

„Pche. A čo mi zabráni konať okamžite? Kým starci zareagujú, bude už po všetkom. A napokon, my poďakujú.“ - rozhorčene premýšľam nahlas.

„Nebud' drzý. Takisto patrím k starcom. Nezabúdaj. Som tvojim vzdialeným pradedom, avšak to neznamená nečinné prizieranie. Necítim žiadnu potrebu chrániť ťa. Si ako všetci z tohto rodu, ako aj mnohých ďalších. Vznikli, zanikli, aby vytvorili niečo nové, len tak medzi žmurknutím oka.“ - napomenie chladne praded.

Potom dodá.

„Nechaj ma už pokojne spať. Nevyrušuj môj vzácny pokoj.“
- s týmito slovami zmizne bez stopy.

„Idiot, slaboch, bojko, bláznivý starec. Čo nevidí tú logiku? Ved' Mocní zničia aj toto univerzum. Nezostane nič, len prach a popol. Nechápem, ako mohli kolektívne prijať taký zákonník. Len škodia. Pomáhajú práve tým, ktorí sú najväčšou hrozbou.“ - vybuchnem hnevom.

Mám chuť odoslať moje slová priamo rade. Nech počujú. Potom mi dôjde, že následok týchto činov by spôsobil problémy. Musím bdieť nad životom, ktorý budujem. Vo mne, uprostred tej rozpoltenosti a pochybností, sa občas vynorí niečo zvláštne. Ako záblesk vo večnej tme, chvíľkový odraz na hladine prázdnoty. Ozvena rozhovoru.

„Lospor, tvoja podstata je klenotom.“ - šepol mi vesmír, alebo si to aspoň myslím.

Jeho hlas je hlboký a nekonečný, ako samotné dimenzie, ktoré sa prepletali cez moje vedomie.

„Nosíš v sebe iskru zmeny. Čas príde, keď nebudeš len svedkom, ale staneš sa kľúčom k novému usporiadaniu.“

Tento obraz sa mihne, náhle, takmer bolestivo jasný. Vidím sa v tom okamihu, ako obklopený prúdiacim svetlom, vnímam tie slová – mocné a upokojujúce. No ešte skôr, než ich stihnem pochopiť, miznú.

Potom prichádza ďalší náznak, jemnejší, ešte menej hmatateľný. „Harmónia, ktorú hľadáš, nie je tvorená pravidlami. Je to tanec, ktorý sa formuje každým tvojím krokom. Neboj sa, ak tvoje kroky rozvíria pokoj – niekedy je narušenie základom nového poriadku.“

Tieto slová znejú ako melódia, tak vzdialená, že takmer nie som istý, či ju počujem. No potom ma prenikne pocit, akoby vesmír prehovoril priamo do môjho jadra.

„Nepodceňuj tichý plameň v sebe. To, čo je teraz pochybnosťou, môže byť raz iskrou, ktorá osvetlí celý svet.“

Ale ako rýchlo tie spomienky prídu, tak rýchlo aj miznú. Ich kontúry sa rozplývajú, akoby ich prázdnota vesmíru chcela vygumovať. A zanechávajú po sebe len nejasné pocity – jemné, ale desivo prchavé.

Niekedy sa objaví obraz. Vidím seba, obklopeného nesmiernou energiou, akoby ma vesmír obalil vlastným telom. Jeho hlas ma obklopuje, presakuje cez každú časticu mojej bytosti.

„Pravidlá nie sú reťaze, ale mosty. Nemusíš sa nimi zväzovať – môžeš ich prechádzať. Tvoj zmysel leží za hranicami toho, čo teraz poznáš.“

No táto vízia sa vždy rozplynie, skôr než ju stihnem pochopiť.
Je ako jemný popol, ktorý sa stratí vo vetre. Zostáva po nej iba
horký pocit, že odpovede boli blízko, ale unikli mi.

A predsa, vo všetkej tej temnote, tá nádej stále horí – malá,
takmer neviditeľná iskra. Možno to je lož, ktorú si vesmír
vštepil do môjho jadra, aby som neupadol do zúfalstva. Ale
možno... možno je to pravda.

Tieto ilúzie – sa objavujú a miznú. Ich hlas je čoraz tichší, ich
obraz čoraz rozmazanejší. No zakaždým, keď sa stratia,
zanechávajú po sebe túžbu. Túžbu po zmene. Po tom, aby
rovnováha nebola len neúprosnou geometriou, ale niečím
živým, niečím, čo môže rásť a prispôbiť sa. Po tom, aby som
sa stal viac než iba svedkom, ktorý mlčky prijíma mlčanie
vesmíru. A hoci halucinácie miznú, stále vo mne niečo zostáva.
Malé iskry. Nie oheň, ale prísľub, že raz, v čase, ktorý ešte
neprišiel, všetko získa nový tvar. Alebo... sa stratí navždy.

Blúdím tmou, ktorá nastane po niečom prchavom. Hľadám, ale
zbytočne. Potom si uvedomím, že obyvatelia na mne potrebujú
dozor. Ah, ja som na nich v tom rozladení zabudol.

Ako by mohli obstáť v mojej mysli, keď samotný vesmír v tej chvíli kričal smrťou? Všetko sa začalo len pár hodín pred koncom dní jednoty duší – posledné chvíle harmónie, ktoré teraz vyzerali ako prchavý sen, čo sa nikdy nemal uskutočniť.

Asteroid, dotyk smrti, zachytený vláknami, ktoré nesú agóniu priamo do môjho jadra. Tá bolesť bola hlboká, ako keby som cítil posledný výdych umierajúcej hviezdy.

Keď som sa vrátil, nečakal som nič dobré, ale to, čo som našiel, ma zlomilo. Bytosti, ktoré som stvoril s láskou, zanevreli na všetko, čo som ich učil. Zabudli na jemné umenie spolunažívania. Zabudli na pokoj. Stali sa beštiami – dravcami, ktorí kynozia jeden druhého bez milosti, bez dôvodu. Zabíjali z čírej radosti, ich svet sa zmenil na kruté divadlo plné krvi a výkrikov. Srdce mi naplnil chlad – nebolo to obyčajné znechutenie, ale srd neopísateľného rozmeru, ktorý mi rozožieral vnútro. Ako môžu, ako mohli? Boli predsa moji! Moje prvé deti, iskry môjho sna.

„Zabudli ste na moje učenie.“ - zarevem, môj hlas otriasal ich svetom ako hrom pri zrodení búrky.

„Stali sa z vás beštie bez citu. Už nemáte domov. Strácate svoju ochranu.“

A potom, keď sa môj hnev premenil na nezastaviteľnú búrku, som vyhlásil to, čo už nemalo návratu.

„Vyhubím túto pliahu a zničím všetko, čo ste pokazili. Potom stvorím nový život, lepší život.“

Už som nebol stvoriteľom, bol som sudcom. Hnev sa premenil na čin. Krok po kroku som spúšťal procesy, ktoré mali ukončiť ich trápenie – aj to ich, aj to moje. Zemetrasenia roztriasli povrch, sopky začali chrliť jedovaté výpary, ovzdušie sa zmenilo na jed. Mraky zatienili nebo, z nich začal padať dážď, ktorý nezhášal smäd, ale ničil všetko, čoho sa dotkol. Svet, ktorý som stvoril, sa premenil na hrob.

Ich nárek ma prenikal ako trne, rozrývali moje jadro na kusy. Zbor ich hlasov trhal moje vlastné srdce na dve polovice – bolesť bola neúnosná, takmer neznesiteľná. Boli moji. Moji prví. A predsa som ich teraz ničil.

Ich hlasy postupne utíchali. Niektorí sa pokúsili prežiť, bojovali, ale to, čo som spustil, bolo neúprosné. Nič nezostalo. Ani oni, ani ich pamäť. Len sterilizovaný povrch, studený a mŕtvy. No v mojom vnútri ten nárek ostal. Tá bolesť bude so mnou navždy.

Vedome som ignoroval hrozby, ktoré mohli prísť. Vedome som porušil zákony. Ale čo na tom záležalo? Oni sami prekročili hranice. Zabíjali pre zábavu, pre rozmar. Také niečo nemohlo existovať. Nemohlo prežiť. A potom, v tichu, ktoré nastalo, som si uvedomil, že čas môjho zúčtovania sa blíži. Vedieť, že prídu, bolo neodvratné. Rada nikdy nespí, nikdy neprehliada činy, ktoré narušia rovnováhu. A tak prišlo predvolanie.

Stojím teraz v sieni, ktorá sa rozprestiera ako samotný priestor, obrovská a neosobná, studená vo svojej majestátnosti. Svetlá blikajú, ich pulzovanie je pomalé, akoby aj ony vyjadrovali súd nad mojimi činmi. Každý z rady je tu. Ich prítomnosť je ako záťaž na mojich pleciach, ich pohľady sú ťažké, neľútostné.

„Porušil si zákony univerza, Lospor!“ - prehovorí sivomodrý orb, jeho hlas duní, akoby hory padali k zemi.

„Zničil si život, ktorý si mal chrániť.“

„Nie!“ - vybuchnem, môj hlas roztriasol sieň.

„Oni sa zničili sami! Tvorili chaos, krvavú nenásytnosť. Ich koniec bol nevyhnutný. Len som urýchlil to, čo už začalo!“

„Nemal si právo zasiahnuť.“ - odpovedá ďalší hlas, chladný, prísny, ostrý ako čepeľ.

„Tvoja úloha bola viesť, nie ničieť. Každá civilizácia má právo na vlastný osud. Ty si im toto právo odobral.“

Hnev vo mne opäť narastá, ako búrka, ktorú nedokážem zastaviť.

„A čo vy?!“ - zavrčím, moje slová sú plné jedu.

„Videli ste to? Videli ste ich barbarstvo? Ich nenásytnosť?

Tolerovali by ste také šialenstvo, keby ste mali možnosť konať?

Ale vy ste mlčali. Radšej mlčíte, ako by ste čelili realite.“

Rada na chvíľu stíchne. V tom tichu je hrôza, ale aj odmietanie.

Viem, že ma nepochopia. Ale pokračujem.

„Vy, ktorí hlásate zákony, ste slepí k tomu, čo sa deje. Nechali by ste ich zničiť všetko, čo som vybudoval. To nemôžem prijať. Nebudem len prizerať, ako sa otrokom pravidiel, ktoré nevidia spravodlivosť.“

„Lospor!“ - prehovorí najstarší člen rady, jeho hlas je tichý, ale nesie v sebe váhu vekov.

„Tvoj hnev ťa zaslepil. Porušil si zákony. Každý zásah proti životu, nech je akokoľvek skazený, musí byť odsúdený.“

Ich slová vo mne rezonujú. Nie ako pravda, ale ako ťažké reťaze. Moje srdce je roztrhané medzi pocitom viny a spravodlivosťou.

Oni ma nepochopia. Ani ja už neviem, či rozumiem sám sebe.

A napriek tomu... stálo to za to?

„To nie je spravodlivé!“ - môj hlas sa nesie sieňou ako ozvena rozbíjajúca skaly.

Cítim, ako mi žily horia hnevom, energia vo mne víri ako búrka pripravená strhnúť všetko na svojom dosahu.

„Takéto pravidlá sú cestou k záhube! Žiadna rovnováha nevznikne, ak dovoľíme týmto beštiám ničiť všetko okolo seba. Mali by ste byť tí, ktorí chránia, nie tí, ktorí slepo trestajú!“ - moje slová vybuchujú ako plamene, no ich dopad sa stráca v mrazivom tichu.

Cítim, ako sa energia miestnosti zahusťuje. Vzduch je ťažký, naplnený odsúdením, ktoré ma obklopuje ako dusivý závoj.

Beznádej sa mi zakráda do mysle, ale odmietam ustúpiť.

Hlasom zlomeným, no stále rozhodným vravím.

„Znova by som to urobil! Ak by som znova stál pred tou istou voľbou, zničil by som ich! Pretože si to zaslúžili!“

Odpoveď prichádza, tentoraz tichá, no neústupná, ostrá ako čepeľ, ktorá preniká do jadra.

„Tvoj trest nebude mierny, Lospor. Tvoje činy si vyžadujú dôsledky. Na sedem storočí stratíš bdelú energiu. Tvoje vedomie uspíme. Tento čas ti bude daný na premýšľanie. Možno potom pochopíš, prečo sú naše zákony také, aké sú.“

„Toto je fraška!“ – zakričím, ale môj hlas znie zúfalo, zúfalejšie, než som si uvedomil.

„Len ma trestáte, pretože som mal odvahu konať! Ale môj spánok problém nevyrieši. Vaše pravidlá len oddialia to, čo už teraz letí naprieč univerzom – ničiteľov, ktorí sa nezastavia. Budú plieniť a zabíjať ďalej. Ak vy nemáte odvahu konať, urobím to ja. Aj z hĺbky spánku sa vráti pravda, ktorú nemožno umlčať!“

Môj hlas sa však postupne láme. Vidím, že rozhodnutie už padlo. Ich pohľady sú pevné, neústupné, ich energia zjednotená. Hnev vo mne kypí, ako kotol na pokraji výbuchu, ale cítim, že už nemá význam pokračovať. Jediným zábleskom ich spoločnej energie ma obklopí hlboký tieň. Spánok padá na mňa ako chladná noc, ťažká a neodvratná.

Všetko začína ustupovať do prázdna. Posledné slová Yvoloaifa sa vynárajú z tmy ako slabá ozvena.

„Nech si nemyslíš, že ma to netrápi, Lospor... ale nie všetko je v našich rukách. Varoval som ťa, Lospor. Teraz už niet cesty späť. Snád' sa z tohto poučíš.“

„Pche.“ - pomyslí si, ešte v posledných záchvevoch vedomia.

„Pravdu nemožno potlačiť. Raz, v čase, keď sa prebudím, ju aj oni pochopia. Musia.“

No môj vzdor je okamžite preťatý ďalším hlasom, hlasom starším a ostrejšim, ktorý prichádza odkiaľsi z hlbín prázdna.

„Si tak pochabý, Lospor.“ - zasyčí ten hlas, ostrý ako trhliny v čase.

„Tvoje veľké nádeje ťa len zrazia k zemi. Univerzum nepotrebuje tvoju pravdu, chlapče. Ono ťa pohltí.“

A potom je všetko preč. Prázdnota. Hlboká, mlkva prázdnota.

Obklopuje ma ako bezodná temnota, ktorá sa nedá uchopiť.

V nej sa občas vynoria záblesky. Halucinácie, ktoré sa náhle zjavia a rovnako rýchlo zmiznú. Každé slovo, ktoré odznelo v tej sieni, sa vracia ako neúprosná ozvena, ktorá ma zožiera zvnútra. Obrazy sa mihajú pred mojím vedomím – jedny plné šťastia, druhé presiaknuté obavami.

Je to symfónia chaosu, ktorý sa nedá pochopiť. Hlasy miliárd živých tvorov sa miešajú v mojej mysli, ich prosby k vesmíru sa zlievajú do jedného nekonečného chóru.

A potom, akoby cez tú spleť, zaznie hlas, ktorý ma zmrazí.

„Všetko smeruje ku mne, Lospor.“ - povie jemne, ale jeho tón je prenikavý ako rituálny zvon.

„Každá žiadosť, každé volanie, každá prosba. Ja som rozdeľovač energie. Ja rozhodujem, kto tvorí, kto vedie, kto zaniká.“

Niečo vo mne sa prebudí. Ten hlas poznám, ale nedokážem si spomenúť, odkiaľ. Jeho tón je ako fragment zabudnutého sna, ktorý som kedysi poznal, no teraz sa predomnou rozpadá.

„Len jeden môže zachrániť všetkých.“ - pokračuje hlas, tentoraz naliehavejšie.

„A ten jeden si ty, Lospor. Tvoje predurčenie bolo potvrdené konklávnou bratov a sestier, tých, čo stoja za hranicami tvojho vnímania. Paralelné vesmíry rozhodli. Teraz je to na tebe.“

A potom to prichádza. Príval spomienok. Zrazu ma zasiahne obraz môjho predka, môjho pôvodu. V jeho svetle cítim niečo, čo som nikdy predtým nepoznal – nádej. Nádej, ktorú do mňa vložil. Ale prečo? Prečo práve ja?

Moje myšlienky sa strácajú vo víre otázok, ale odpovede neprichádzajú. Zostávam uväznený v tme, s nádejou, ktorá je rovnako krásna ako desivá.

„Prečo ja?“ - hlas mi zaznieva v prázdnom priestore ako ozvena, ktorá sa nemá kde rozplynúť.

„Takú moc nemôžem niesť na svojich pleciach. Je to bremeno, ktoré by mali niesť starší, skúsenejší, múdrejší. Zoskupenie vždy dosiahne viac než jeden jediný jednotliviec.“ - protestujem, môj tón je tvrdý, ale zároveň podfarbený neistotou.

Logické argumenty sa zdajú byť pevné, ale aj ony sa lámu pod váhou tejto absurdnej úlohy.

Na moje slová prichádza odpoveď, nie však hneď. Priestor sa jemne zmrští, akoby samotný vesmír na chvíľu zaváhal. Je to len okamih, ale stačí, aby vo mne vyvolal záchvev nepokoja. Potom sa priestor opäť rozvinie, ako keď nekonečno roztiahne svoje chladné ramená. Povzdych plný trápenia sa nesie mojím vedomím, hlboký a ťažký, ako váha vekov.

„Mladosť.“ - slovo zaznie, akoby nieslo záťaž celého stvorenia.

„Len tak to môžem definovať. Mojmým snom bolo vytvoriť utópiu – dokonalú spoločnosť bez vojen, bez strachu zo smrti, bez hladu. Bez čohokoľvek negatívneho, čo by mohlo rásť a šíriť sa ako jedovatý koreň. Mojmým cieľom bolo všetko temné potlačiť alebo zastaviť už v zárodku.“

Jeho hlas je melancholický, preniká mnou ako vlna ľútosti, ktorá so sebou nesie nielen príbeh, ale aj jeho bolesť.

„A tak vzniklo kolégium prvých. Mali byť mojimi nástrojmi, mojimi spojencami, mali chrániť túto rovnováhu. Prijali zákony, ktoré mali viesť. Ale... ilúzia vyššej úrovne bytia sa rozplynula. Zachvejem sa, keď jeho tón zosilnie.

„Zákony, ktoré mali byť nástrojom, sa stali reťazami. Dbali na ne tak úzkostlivo, že zabudli na svojho stvoriteľa. Stratili kontakt so mnou. Nedôverovali ničomu, čo nabádalo k zmene, k transformácii. Ich vernosť princípom ich zaslepila. A tak som musel hľadať iné riešenie. Potreboval som čistú dušu, niekoho, kto by dokázal spustiť nový proces. To si bol ty.“

Jeho slová na mňa dopadajú ako závažie.

„Začal si predčasne, to je pravda. Ale nezazlievam ti to. Práve naopak – ukázal si mi, že môj výber bol správny.“

Neverím svojim ušiam. Táto zmena tónu, to priznanie, že som bol vybraný... Nie som si istý, či je to česť, alebo ďalšia rana osudu.

„Mat' takéto vysvetlenie na začiatku.“ - odpovedám nakoniec, môj hlas je ostrý, plný nevôle - „Bolo by viac než užitočné. Namiesto toho ste potlačili spomienky. Len náznaky, nič viac. A skončilo to trestom spánku.“

Náhle sa priestorom rozlieha smiech. Nie veselý, ale trpký, plný akejsi starodávnej irónie.

„Odobratá energia bdenia prúdi vo mne.“ - vysvetľuje hlas pokojne.

„Nemusíš sa báť, Lospor. Naučím ťa, ako formovať vlákna žíl, ako ovládať ich jemné prúdenie. Času máme dosť. Neskôr získaš schopnosť aktívne vnímať aj počas driemot. Zasahovať bez povšimnutia, ukryť svoje činy pred pohľadom iných. Vybuduješ bariéry, aby nikto nevidel tvoje spomienky, ak si to nebudeš priať.“

„Ale čo Mocní?“ - prehovorím, moje myšlienky okamžite hľadajú medzery.

„Čo ak ma nájdú? Čo ak ma zničia? Akékoľvek úsilie potom bude márne. Tvoj plán má nedostatky.“

„Si chránený.“ - jeho odpoveď prichádza bez váhania.

„Tvoje ohnivé srdce som obalil tienidlom. Ani Mocní ťa nevidia, ani keby preleteli vedľa teba. Tvoja koža, tvoje jadro – všetko je spletené s energiou, ktorá ich pohľadu uniká. Nemáš dôvod báť sa. Ak si pripravený, môžeme začať výuku.“

Na chvíľu som ticho. Slová nie sú potrebné. Zvolím si čin – vibrácia pozitívnej energie, ktorá sa šíri mojím jadrom, je jasnou odpoveďou. Viac než akékoľvek slová, toto je moja prisaha.

Nech to už znamená čokoľvek, som pripravený.

Všetko okolo mňa sa mení. Prázdnota, ktorá ma obklopovala, sa teraz zdá byť plná. Plná možností, plná ciest, ktoré vedú do neznáma. A hoci ešte cítim pochybnosti, niečo v tej zmene ma naplňuje novým odhodlaním. Možno je to len slabý odraz nádeje, no aj ten je dosť, aby som pokračoval.

„Pod' so mnou, Lospor.“ - jeho hlas prichádza odnikiaľ a zároveň od všadiaľ.

Jemný, no s váhou, ktorá ma tlačí do prachu. Naliehavý, no trpezlivý. Je v ňom niečo neodvratiteľné, nekompromisné, ako rozhodnutie, ktoré už bolo dávno učené.

„Uvidíš pravdu.“

Pravda. Slovo, ktoré sa mi rozpadá v hlave, jeho úlomky sa zabodávajú do môjho vedomia. Nejasné, podozrivé, nebezpečné. Chcem sa brániť, ale niet úniku. A tak sa ponáram. Nie telom, ale mysl'ou. Rieka ma pohlcuje. Nie vodou, ale spomienkami. Nie mojimi. Cudzími. Starými. Sú to tiene histórie, ktorých sa nikdy nemalo dotknúť žiadne vedomie, ale teraz sa na mňa valia ako čierna prílivová vlna, neúprosná, studená, neodvratná.

Môžem ich odmietnuť? Nie. Ani odvrátiť pohľad!

Musím len vidieť. Najprv sa objaví prach. Jemné zrnká, unášané vetrom, sa v slnečnom svetle vznášajú ako popol po požiari.

Plávajú nad vyprahnutou krajinou, kde zem praská pod ťarchou času, a krv sa vpila do pôdy tak hlboko, že sa stala jej neoddeliteľnou súčasťou. A potom sa objavia oni. Mocní.

Nie bohovia ani vládcovia hviezd. Iba predátori. Šelmy v humanoidných formách. Postavy sú vysoké a mocné, ich šupiny sa lesknú na slnku ako nočné brnenie. Stoja vzpriamene, no s telami sklonenými, akoby každý krok naznačoval pripravenosť vrhnúť sa na korisť. Ich oči sú chladné, úzke štrbiny plné lesku, bez svetla rozumu, bez iskry súcitu.

Ruky končia pazúrmí, nie sú to ruky remeselníkov, ani schopné niečo vytvoriť. Len ničieť. Rúcať. Zabíjať. Sledujem ich a chápem ich zákony. Nie je ich veľa. Iba jeden.

„Silnejší požírajú slabších.“ - v surovom rituáli prežitia.

Vidím, ako mladší, menší a slabší utekajú cez suchú pláň, zatiaľ čo ich lovci sa približujú s elegantnou presnosťou.

Vnímam, ako silnejší zrážajú svojich protivníkov k zemi, roztrhávajú ich hrdlá v oblakoch prachu, ich čeluste sa zatvárajú na šijách, pazúry sa zaborujú do tiel ako nože do mäsa.

A potom... hodujú na nich. Špina sa mieša s krvou. Sliny kvapkajú z čelústí, keď požírajú tých, ktorí neprežili.

Vízia ukazuje mestá, ktoré neexistujú. Lebo nič, čo sa dá vybudovať, nemôže prežiť vo svete, kde všetko patrí silnejšiemu. Pozostatky nepriateľov. Fragmenty tých, ktorí kedysi boli bratmi. Hory sú nimi posiate, údolia sa stali ich masovými hrobmi. Rozmazané vízie mi ukazujú, ako svet trpí pod ich rukami, akoby samotná planéta kričala v agónii, zatiaľ čo ju jej vlastné deti pomaly dusia.

Lesy, kedysi hrdé a nepreniknuteľné, sa menia na pahýle, holé torzá stromov, ktoré boli bez rozmyslu vyrúbané.

Rieky vysychajú, ich vody sú kontaminované odpadom z neukojiteľného priemyslu, ktorý sa šíri po celej planéte ako hnisavá infekcia. Každý kus kovu, každá kvapka paliva, každý gram minerálov je vytrhnutý z povrchu, vyhlbený a ukradnutý vlastnej matke Zemi. Divoké zvieratá, ktoré kedysi vládli ekosystému, sú vyhubené, vyhladené, zbavené všetkého, čo kedysi dýchalo a žilo. Kým kedysi lovili pre prežitie, teraz lovia zo zvyku. Pre potešenie. Pre samotnú krutosť činu.

A nakoniec, keď už niet čo zabiť, čo zjesť, čo zničiť... a predsa, tento svet prežíva. Tým najhorším spôsobom. Obloha sa roztrhne. Najskôr len záblesk, takmer nepostrehnuteľný.

Nasleduje ohnivý prúd, ktorý presekne atmosféru. A nakoniec... tieň kolosálnych plavidiel, ktoré nikdy nemali dopadnúť na tento svet. Lode. Padali ako mŕtvi bohovia. Kovové obry pretrhávali vzduch, rozžiarili oblohu na bielo, než sa premenili na ohnivé kométy, padajúce do kráterov vlastnej skazy. Trosky sa rozpadávajú na povrchu. Rieky sa strácajú v žeravej búrke. Hory sa lámu pod ich nárazmi.

A Mocní... neodchádzajú. Nepozerajú s obavami. Nevidia v tom koniec. Len čakajú. Hodnotia. Sledujú trosky a vidia nie skazu, ale príležitosť.

A keď sa prach usadí, nevnímajú vraky ako znak konca. Vnímajú ich ako korisť. Záblesky poznania sa mi vnárajú do mysle, akoby mi niekto vtláčil spomienky, ktoré nikdy nemali patriť mne. Toto nie je história písaná učencami. Toto je kronika vyrytá do mäsa a vypálená do kostí.

V mojich halucináciách sa Mocní pohybujú medzi troskami havarovaných lodí s neochvejnou istotou dravcov, ktorí cítia korisť. Ich mohutné telá sa zohýbajú nad rozbitými kusmi technológie, ich pazúry sa dotýkajú chladného kovu, ktorý nikdy nemal skončiť v ich rukách. Nie sú zvedaví. Nie sú fascinovaní. Sú hladní. Posádky, tie nešťastné duše, ktoré ešte dýchali po dopade... ich osud bol spečatený skôr, než si to vôbec uvedomili. V jednom momente sú ranení, zmätení, lapajú po dychu v atmosfére, ktorá im nepatrí. V ďalšom momente sú roztrhnutí na kusy. Niektorí sa bránia. Predlžujú si utrpenie. Ich výkriky nezaznievajú dlho. Niektorých rozoštvú hneď, iných nechajú umierať pomalšie, ochutnávajúc agóniu ich posledných chvíľ. Mocní sa neponáhľajú. Nikdy sa neponáhľajú, keď zhodujú. A keď sa posledný kúsok mäsa stratí v ich čel'ustiach, keď kosti ich obetí ležia rozhádzané po zemi ako rozbité črepy krehkej civilizácie, otočia sa k niečomu väčšiemu.

Ich hlad nepozná hranice. Ich túžba po dominancii sa nezačína ani nekončí telami porazených. Ich pohľady sa upierajú na stroje, ktoré nechápu, ale ktoré si podmania. Obrátia pozornosť k nebu. Vlastný svet im už nestačí. Premenili ho na pustatinu, vydrancovali ho do poslednej molekuly.

Ale vesmír? Tá nekonečná čiernava je stále plná života. A oni sa ho chystajú dobyť. Pred očami sa mi mihajú obrazy ich prvých plavidiel. Nie sú elegantné. Nie sú krásne. Monštrá z kovu, kruté a funkčné, spojené dokopy surovými metódami tých, ktorí nerozumejú umeniu, iba sile. A keď sa prvé z nich odlepia od zeme, nie je to s bážňou. Nie s pokorou voči nekonečnému priestoru. Je to so smädom. Tento svet už vydali napospas pustote. Teraz hľadajú ďalší. Nové miesto na vyplienenie. Novú korisť na zničenie. Ich flotily sa rozlietajú medzi hviezdy ako mor, ako invázia, ako neodvratiteľná pohroma.

Keď dorazia k novým svetom, nebudú klopať na dvere. Nebo bude horieť. Planéty budú praskať. A každá civilizácia, ktorá stojí medzi nimi a ich hladom, skončí rovnako ako tá prvá.

Roztrhaná. Vyhladená. Požraná.

Ale čím viac pustošia, tým viac si začínajú uvedomovať hodnotu koristi.

Nie všetky bytosti je potrebné zabiť okamžite. Niektoré môžu slúžiť. Prvé otrocké kolónie vznikajú z nútených pracovných táborov. Bytosti, ktoré sa neodvážia vzdorovať, dostávajú okovy namiesto smrti. Nie je to milosť. Je to investícia. Niektorých si nechávajú nie na prácu, ale na potravu. Tí, ktorí sa ukážu ako dostatočne poddajní, sú chovaní ako dobytok. Systém sa zdokonaľuje. Zajatci sú rozdelení. Silní na prácu, slabí na mäso, užitoční na experimenty. Z ničiacej hordy sa stáva impérium. Keď ich impérium vzrástlo do nespočetných systémov, nastal nevyhnutný bod zlomu.

Mocní nikdy neboli zjednotený národ. Nezrodili sa pre jednotu, nevznikli ako rasa s víziou spoločnej budúcnosti. Ich expanzia bola len rozšírením pradávneho zákona ich domovskej planéty. Silnejší vládne, slabší slúži alebo zomiera.

Keď už nebolo dosť svetov na rýchle pustošenie, keď otroci prestali byť len zradným prebytkom a stali sa cenným zdrojom, boj o korisť a územie sa preniesol medzi nich samotných.

Ich impérium sa roztrhlo na kusy. Vízie sa rozmazávajú, prelínajú sa so spomienkami, ktoré sa nikdy nemali zachovať.

V každom systéme sa rodí nový pán. Každý z nich si nárokuje svoju časť, svoj vlastný revír v nekonečnej prázdnote. Klan za klanom, armáda za armádou, rozdeľujú si galaxie ako hyeny trhajúce zdochlinu. Niekde sa uzatvárajú krehké dohody o sférach vplyvu. Tieto dohody sú len dočasné. Každá aliancia trvá len dovtedy, kým je výhodná. A keď sa zmení rovnováha síl, keď niekto zoslabne...

Začne sa hostina. Brat požiera brata. Vládca sa mení na korisť. Lode, ktoré predtým viedli flotily do cudzích systémov, sa teraz obracajú proti sebe. V hlbokom vesmíre neexistuje spravodlivosť. Len surové, brutálne vojny o jedlo, zdroje a nadvládu. Každý klan má iný prístup k expanzii. Niektorí sa špecializujú na vojenskú dominanciu, iní na obchod s otrokmi. Niektorí zotročujú civilizácie, iní ich jednoducho vyhladia a obývajú ich prázdne svety.

Existujú klany, ktoré sa uspokojujú s neustálym lovom na okraji známeho vesmíru, kde neznáme rasy ešte netušia, čo sa na ne chystá. A potom sú tu tie, ktoré túžia po viac. Ktoré chcú mať všetko. Prirodzená hierarchia medzi Mocnými nikdy nezmizla. Zákon prežitia ostáva neporušený.

Niektoré klany ovládajú desiatky planét a kontrolujú otrocké svety, kde milióny bytostí existujú len na to, aby ich jedného dňa rozsekali na potravu.

Iné klany sa držia nomádskeho spôsobu života, neustále v pohybe a hľadajúce neobsadené územia, kam ešte nedosiahla ruka mocnejších bratov. Sú to lovci na okraji vesmíru, hladní a nepredvídateľní.

A potom sú tu tie najmocnejšie rodové línie. Vodcovia, ktorí sedia na trónoch z lebiek svojich porazených nepriateľov.

Tí, ktorí vládnu celým sektorom galaxie, ktorých mená sa šeptajú so strachom v otrockých kolóniách.

Ale aj oni si uvedomujú, že ich moc nie je večná. Pretože raz príde niekto silnejší. Raz sa rovnováha síl zmení.

A v tom okamihu... Začína sa lov.

Kolektívny prúd vedomia ma vrhá späť. Môj dych je plytký, myšlienky roztrhnuté. Telo sa chveje pod ťarchou poznania, ktoré som nikdy nemal prijať. Okolo mňa je priestor rovnaký, ale ja som iný. Éter je ťažší. Svetlo je príliš ostré.

A hlas Univerza sa ozve naposledy, ako posledný úder, ktorý spečatí rozsudok.

„Mocní sa nezrodili v krvi. Oni sa v nej vykúpali.“

Víriaca masa farieb, tekuté spektrum existencie, v ktorom sa prelínajú tieň minulosti a záblesky budúcnosti. Prúdy sa menia. V jednom momente sú temné a husté ako krv, v ďalšom žiaria oslepujúcim svetlom, ktoré pálí pohľad aj bez očí.

Niekedy je voda hlboká modrá, pokojná, klamlivo neškodná. Inokedy sa v nej odrážajú červené a zlaté záblesky, akoby v sebe niesla oheň umierajúcich hviezd. A potom je tu strieborná.

Chladná. Nehmotná. Prúd vedomia. Pamäť Univerza.

Každá farba nesie spomienky, ale nie moje. Sú to ozveny miliárd duší, ktoré už dávno vyhasli, fragmenty civilizácií, ktoré existovali, bojovali, padli.

Nemôžem sa vymaniť. Nemôžem vystúpiť. Nie je to otázka voľby. Nikdy nebola. A potom sa niečo pohne. Nieкто.

Niečo v hĺbke sa dvíha, nie ako telo, ale ako prítomnosť, ktorá tu vždy bola, len teraz sa rozhodla odhaliť.

Tmavá postava vystupuje z hlbín. Je to tvar, ktorý sa neustále mení, akoby bol len tieňom niečoho skutočného, čo nemožno zachytiť. Jeho obrysy sú nejasné, ale jeho oči. Tie sú dokonalé.

Dve žiarivé sféry, ktoré prerážajú temnotu ako hviezdy v prázdnote. Nežmurkajú. Nepohybujú sa. Len existujú. A keď prehovorí, nepočujem slová. Cítim ich.

„Teraz ma vidíš, Lospor.“ - konštatuje - „Vidíš ma, pretože som to dovolil. Nikto, kto nie je pripravený, ma nemôže vnímať. Ale ty... ty už poznáš pravdu.“

Mlčím. Nie, že by som nechcel odpovedať. Pretože neviem, či môžem. Niečo vo mne sa búri. Moje vedomie sa chce uzavrieť pred tou nepochopiteľnou prítomnosťou. Ale nemôžem. Nie je kam utiecť. A potom povie.

„Existuje spôsob, ako to zvrátiť.“

Slová sa zarývajú do môjho vedomia ako pazúry. Prenikajú hlboko, hlbšie, až do samotnej podstaty toho, čo som.

„Je to možné.“ - vízie predou mnou ožívajú.

Možnosti, ktoré sa zdali nemožné. Cesty, ktoré nikdy neboli prejdené.

„Ale nebude to jednoduché. Nebude to rýchle. Nebude to bez obetí.“ - univerzum sa nehýbe vpred.

Sťahuje ma dovnútra.

„Musíš pochopiť, než sa naučíš konať.“ - hlas znie všade
a nikde, vibruje priamo v mojich kostiach, v mojom jadre,
v niečom, čo ani neviem pomenovať.

A zrazu...už nie som v rieke.

Zrak sa mi zaostrí, ale nevidím svojimi očami. Cítim prítomnosť
sveta, ktorý nikdy nebol môj...

Prvá kapitola

Vízia temnoty

Ťažobná baňa. Katedrála útrap, chrám nekonečnej driny, kde sa pach zatuchliny a potu mieša so sírou z hlbín zeme. Ponuré miesto, kde svetlo nedosiahne, kde je tma taká hutná, že sa zdá byť takmer hmotná. Každý nádych páchne vlhkosťou a rozkladom, každý zvuk sa v nej utopí, pohltенý prázdnotou. Jediné, čo sa tu ozýva, je nekonečné rinčanie krompáčov, monotónny úder za úderom, ozvena večného utrpenia. Čas tu neexistuje. Nie sú tu dni ani noci, len nekonečné hodiny lopoty, ktoré sa tiahnu ako smolnaté vlákna, ako pomalý, bolestivý úpadok. Toto je domov rasy, ktorá nikdy nemala poznať oblohu. Stvorení bohmi nie pre život, ale pre prácu – od narodenia až po smrť. Ich údel je ťažiť, kopat', hľadať. A potom zomrieť. Len zriedka smú opustiť podzemie. Ich telá, stvorené pre temnotu, neznášajú tlak otvorených priestorov. Vonkajší svet je pre nich nepriateľský, ich pokožka sa v jeho prostredí láme ako starý kameň. A predsa raz za čas musia vystúpiť.

Vždy len z jediného dôvodu – smrť jedného z nich. Či už zahynul starnutím, nehodou, alebo sa previnil voči zákonom, jeho telo je vynesené nahor, aby ho napokon pohltili plamene. Stojím v rozhl'adni číslo deväť, vysoko nad pracovnou skupinou. Dívam sa dolu, do temnoty, kde sa pohybujú tiene otrokov, ohýbajúc svoje telá pod váhou povinností. Som ich dohl'ad. Ich trest. Ich tieň.

Musím zabezpečiť, aby nezastavili. Nechcem, aby sa bohovia hnevali. Kvóty musia byť splnené. Vždy. Každý vozík musí obsahovať najmenej stoštyridsať ton.

Našťastie surovina rastie. Prvok, ktorý poháňa mestá Mocných, sa v útrobach bane obnovuje rýchlo, jeho hmota sa v priebehu desiatich hodín znovu rozrastie, naplní pukliny a štrbiny. Ale je nestabilný. Často mení tvar, pulzuje ako živá vec, akoby sa sám snažil uniknúť pred rukami svojich drvičov. Preto sa musí stále hľadať. A spotreba rastie. Mocní potrebujú viac. Vždy viac. S každou smenou sú kvóty vyššie. Každý deň je horší než ten predchádzajúci.

Ticho prerazí matný záblesk. Červené pulzujúce svetlo sa rozlieva cez tmavé steny, ako keby sa samotná baňa zapotila krvou.

Dolovací laser – technológia vyvinutá na prenikanie do veľkých hĺbok. Jeho jediným účelom je prenikať tam, kam by sa živé telo nikdy nedostalo. Na jeho konci sa otáča rotačná šošovka, z ktorej vychádza sústredený lúč energie. Stroj syčí, keď spaľuje zeminu, prepáli všetko, čo nie je potrebné. Ale keď narazí na surovinu, zastane. Zhasne. Skenuje. Posudzuje.

Náhle vibruje a na paneli blikne strophá správa: Koniec programu. Jeho úloha je splnená – teraz prichádza na rad mäso a kosti. Prístroj preráža nepotrebnú hmotu. Spaľuje zeminu so syčaním. Napokon zavibruje a na paneli oznámi ukončenie programu. Už nemôže pokračovať. Nebolo by možné vydolovať vzácnu surovinu v takom ohromnom množstve. Vtedy ho odložia na príslušné miesto. Tvorovia sa chopia nástrojov.

Ich šupinaté telá sú temnejšie než najhlbšia prázdnota vesmíru, ich ruky hrubé a mozolnaté, tvarované tvrdou prácou. Ich oči žiaria ako studené kamene v tme. Bez slov sa vrhajú na skalú, ich paže sa pohybujú s mechanickou presnosťou.

Jeden úder, druhý. Každý náraz oddeľuje úlomky od celku. Iskry sa rozletia do priestoru – modré, fialové, svetielkujúce v temnote ako krátke výkriky v prázdnote.

„Opatrnejšie, zberba!“ - môj hlas sa nesie cez reproduktory, tvrdý, neústupný.

„Nemám chuť znova vysvetľovať dôvod nedostatku. Tri doly za týždeň – to hraničí s nespokojnosťou pánov.“

Pracovníci zastanú. Nie preto, aby sa podriadili – ale preto, aby na mňa upreli pohľady. Temné zrenice sa zabodnú do môjho skla, chladné, bez emócií. A potom, v mojej mysli, zaznie odpoveď.

„Prepáčte. Budeme opatrnejší. Sláva veľkému Sko’Ve, nášmu najvyššiemu.“

„Sláva, zdravie, moc pre Sko’Ve.“ - odvetím bez zaváhania. Posvätná fráza, ktorej význam už dávno vybledol.

Sko’Ve. Najvyšší. Prvý. Stvoriteľ všetkého, najmocnejší zo všetkých. On jediný nepotreboval pomoc, aby dal svetu život. Šesť rás vzniklo z jeho vôle. Baníci, dozorcovia, konštruktéri, hospodári, inseminátori – tí poslední sa starajú o vývoj plodov nenarodených. A potom je tu šľachta. Vyvolení, ktorí stoja najbližšie k pánom, ktorí majú tú česť byť ich hlasom. Oni sú tí, ktorí sú povolaní viesť.

Najvyšší je samotný Sko. A pod ním sú pokrvní – urodzení potomkovia, ktorí si rozdelili moc, aby spravovali jeho dary.

Ich prítomnosť je nepriehľadnutelná. Vidím ich často.
Keď zostúpia zo svojich palácov, aby sa ukázali poddaným.
Neuveriteľne vysoké bytosti, ich šupinatá pokožka žiari
v odtieňoch, ktoré sa zdajú byť neprirodzené – modrá, zelená,
červená, zlato čierna. Ich žlté oči nás premeriavajú s ľahostajnou
zvedavosťou. Sme pre nich len háved', nástroje, zdroje energie
pre ich impérium. Len niektorí majú privilégium byť bližšie k
nim. Vyvolení, ktorí sa stali ich domácimi miláčikmi.
Nikdy som nerozumel tej čudnej, pokrivenej hierarchii. V ich
pohľade nie je láska ani rešpekt – len chladná fascinácia, ako
keď dieťa pozoruje hmyz v sklenenej nádobe.
A my? My sme ten hmyz.
Ťažké, vlhké steny sa ticho dusia v tme, ktorú prerušuje len
mdlé blikanie monitorov. Pach oleja, potu a hniloby sa mieša
s kovovou arómou surovín, ktoré nikdy nevideli denné svetlo.
Z obrazovky napravo odo mňa vyskočí oznam. Prichádzajúci
holografický hovor zhora. Potiahnutím prijímam spojenie.
Na okamih sa v miestnosti rozprestrie chorobne zelená žiara,
obrys prázdneho kruhu, do ktorého treba vstúpiť. Celé telo nie
je potrebné – bohato stačí len vložiť hlavu. Tým sa šetrí energia.

T to používa bežne. Nikdy nevidím viac než jeho oči, ale to stačí. Rozdiel medzi nami neexistuje. Tváre, mená – to všetko je nepodstatné. Sme len vzory na chrbtoch, provincie, čísla v systéme.

„Mám dve správy, S.“ - prehovorí dozorca.

Jeho hlas je tichší než obvykle, napätý, akoby čakal, že sa niečo stane. Nie je to strohý, mechanický oznam, aký by som očakával. Tento krát v ňom cítim... neistotu:

„Opäť sa zvyšujú kvóty.“

Slová padajú do ticha ako kamene do bezodnej šachty:

„Stoosemdesiat ton na štvrt' dňa. Ak sa nesplní... previnilcom znížia hybernačný čas oddychu. A potravinové dávky.“

Vyslovené ultimátum mi zovrie vnútro ako železná päšť.

Bez slova vystúpim z kruhu. Sústredím sa. Hneď. Teraz. Prsty prebehnú po ovládacom paneli. Zadávam výpočty. Musím prebrať ďalších sedemnást' pracovníkov zo spánku.

Jednoduché príkazy. Stlač. Potvrď. Aktivuj. Na nič iné nie je priestor. Keď skončím, zdvihnem pohľad – T stále stojí v kruhu. Nespustil spojenie.

„Spomínal si druhú správu.“ - poviem, tento krát opatrnejšie.

„Dúfam, že nič vážne. Alebo ťažko splniteľné.“

Prekročím hranicu svetla. Tento krát vstúpim celý – žiadne polovičné prenosy, žiadne odťažené odpovede. Ak je niečo, čo T skutočne trápi, chcem to počuť naplno.

Holografické pole sa zatvorí okolo nás ako sklenená nádoba.

Teraz sme len my dvaja. Bez svedkov.

„Počul som niečo...“ - začne T váhavo.

Jeho hlas sa zadrháva. Nebýva takýto.

„Chystajú znova obrad.“ - nechcem to počuť.

Nie teraz. Nie znova.

„Hovorí sa, že vyberú ďalšiu skupinu. Na spoznanie tvorcov.“

Ticho medzi nami je husté, lepivé, plné podtextu.

„Niektorí šepkajú... že existuje kasta, o ktorej nikto nehovorí.

Pracujú v mestách bohov. Obsluhujú stroje, čo poháňajú všetko nad nami. Udržiavajú mestá na jednom mieste.“

„Nezaraďujú sa medzi nás. Ani medzi dozorcov. Ale predtým... predtým patrili k niektorej z kást.“

„Predtým,...“ - to slovo visí vo vzduchu ako hnilobný zápach.

„Už aj ty?“ - povzdychnem si, unavene pretočím očami.

„Niekoľko dní pred každým obradom počúvam tie isté reči.

Vždy tie isté otázky. Ten istý strach.“

„Prečo to páni vôbec tolerujú?“

Nechápem. Ak by to bol len hlúpy výmysel, už dávno by podobné šepoty ut'ali. Ale nič neurobia. Nechajú ich kolovať. Rásť. Hlodať.

„Je to len výber návštevníkov.“ - poviem nakoniec tónom, ktorý sa mi zdá až príliš cudzí.

„Jediná možnosť, ako im ukázať vďaku. Lásku.“

„Lásku.“ - slovo chutí ako popol.

T sa na mňa pozrie. A potom to povie:

„Prečo potom tých, ktorí vstúpili, už nikdy nevidno?“

Tá otázka ma zasiahne ako nôž medzi rebrá. Mám odpoveď.

Mám ju naučenú. Vštepili mi ju dávno. Ale zrazu... sa mi vzpiera na jazyku. Nejde vysloviť. Odhodím ruky do vzduchu.

„Mňa z toho vynechaj.“

Môj hlas znie stroho, chladne.

„Nestojím o problémy. Nemám potrebu premýšľať nad nezmyslami.“

A potom urobím krok vzad. Jednoznačný, rozhodný.

Bez rozlúčky vypínam prenos. Šepot v tme. Svet zhasne.

Monitor blikne. Na okamih som slepý. Čierna prázdnota ma pohltí, trhne mnou ako vír. Len blikanie kontrolného panelu mi

pripomenie, kde som. Kto som. Zvonenie hlásenia prerušilo ticho. Všetci prebudení sú na svojich miestach. Tempo prác sa zintenzívňuje. Všetko prebieha podľa plánu. Avšak niečo vo mne... nie. Niečo bliká. Niečo sa chveje. Niečo sa... láme. Čo ak mal T pravdu? Čo ak to všetko... nie je len povera? Čo ak existuje skupina, ktorá nemala byť nikdy odhalená? Čo ak tí, ktorí boli vybraní, naozaj zmizli? Myšlienky sa na mňa valia ako príliv. Šepkajú mi do uší. Cudzí hlas mi ponúka odpovede, ktoré nechcem počuť. Srdce mi búši. Nie. Nie. Nie. „Dost’!“ - zvuk môjho vlastného hlasu ma prekvapí. Preberiem sa. Nie som ten, kto kladie otázky. Nie som ten, kto pochybuje. Nie som ten, kto sa pýta, kam odišli. Zhlboka sa nadýchnem. Musím si prikázať prestať. „Mám povinnosti. Tie sú dôležité.“ Avšak v mojej mysli stále bliká iskra pochybnosti. Nezhasína. A ja si uvedomujem, že možno už nikdy nezhasne. T naozaj musel vysloviť tie šialené teórie. Čo ak je to skúška? Nech je to akokoľvek, ja odolám. Pevná vôľa dokáže zázraky.

*